

[Fuglsang.]

lamentariske regler for derved at hindre disse landes største parti, kommunisterne, i at få den indfyldelse, som folket giver dem på valgdagen.

Jeg synes, det er på baggrund af sådanne kendsgerninger, man skal vurdere oprigtigheden i de mange taler, der holdes om frie valg, sådan som vi i sin tid hørte det i Tysklandsspørgsmålet, og som det nu køres op i spørgsmålene Korea og Vietnam. For hvordan er NATO-landenes egen stilling til de såkaldte frie valg? Vi så det for ikke så længe siden i den britiske koloni Guyana, hvor folket ved valg under engelsk kontrol valgte en regering, som man hjemme i England ikke syntes om, og som man derfor uden videre opløste og jog fra hinanden. Vi ser det samme nu i Østpakistan, efter at landet er kommet under USA-kontrol. Den regering, som hviler på et afgørende flertal af folket, smider man simpelthen bort og arresterer dens ledende mænd. Ja, men kan det så forbavse, at disse folk ikke har helt så høje tanker om vort demokrati, som den højtærede udenrigsminister og hans glade kolleger i NATO-forsamlingen har det?

Nede i den lille mellemamerikanske stat Guatemala valgte folket for ikke så længe siden en regering, der så det som sin opgave at gennemføre en jordreform, og som imod fuld erstatning gav sig til at udstykke 89 000 ha land, der hidtil har tilhørt et amerikansk frugtselskab, men som ikke var opdyrket, og samtidig gav de som demokratisk regering arbejderne lov til at organisere sig. Hvad ser man nu? At Amerikas Forenede Stater udstøder voldsomme trusler imod dette fire millioner mennesker store folk, fordi det angivelig skulle true Amerika, og at man bevæbner deres naboer og i strid med alle folkeretlige regler på sørøvervis opbringer skibe på vej til Guatamala. Jeg har ingen protester hørt mod disse overgreb, så lidt som udtalelser af beundring for den tapperhed, dette lille folk lægger for dagen.

På samme baggrund må man se udviklingen i Indokina og Vietnam. Her skete der

det, at akkurat ligesom de franske myndigheder i moderlandet meget hurtigt bukkede under, bukkede også deres repræsentanter i Vietnam under. Visse dele af overklassen med den nuværende såkaldte kejser Bao Dai i spidsen gik, i lighed med hvad store dele af den fædrelandsløse overklasse gør i andre lande, i samarbejde med besættelsesmagten, men folket fortsatte kampen og lagde derved grunden til den frihed, de i dag kræver deres ret til at have.

Følgen blev, at Frankrig i marts 1946, efter at frie valg havde givet den demokratiske folkebevægelse et meget stort flertal, undertegnede en traktat, der anerkendte Vietnam som fri republik. Men den krig, som føres dernede nu, og som først det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og nu hans trofaste efterfølger beundrer så stærkt, er den andet end et forsøg på med våbenmagt at sønderrive indgåede forpligtelser og sætte folkets afgørelse ved valget ud af kraft? Og hvad er det, man vil opnå derved? Vil man udbrede NATO-landenes fælles kultur og idealer? Jeg ved ikke, hvad deres idealer er; men det, man vil hindre, er gennemførelsen f. eks. af landbrugsreformer som dem, vi har nydt godt af i århundreder.

Man taler så meget om gennem NATO at stå vagt om frihed og selvbestemmelsesret. Ja, men gælder det da kun os? Gælder det ikke alle folk? Man taler om kommunismens fremtrængen i Sydøstasien. Har Sydøstasiens folk ikke ret til at vælge den vej, som de mener er den rigtige, for at skabe deres egen fremtid? Jeg tror gerne, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft fastholder sine hidtidige synspunkter, hvad dette angår, men jeg vil gerne spørge den højtærede udenrigsminister: Mener han ikke, at selvbestemmelsesretten også gælder folkene, selvom de bor i de tidligere kolonier og har en anden hudfarve, end vi har? Man taler stærkt om NATOs faste vilje til afspænding. Men erindrer man ikke den måde, hvorpå Atlantpagtens lande slog visse overflyvninger over Danmark op som angivelig russiske, til trods for at man